

Glasbena Matica v Mariboru

priredi v soboto, 8. aprila 1922
v Götzovi koncertni dvorani

KONCERT

s prijaznim sodelovanjem gospic Slavice Mezgec,
profesorice Marije Kačerove, opernega pevca
g. Štefana Romanovskega, moškega in ženskega
zboru ter društvenega orkestra.

Spored:

1. Grieg: Nova zemlja, moški zbor z bariton solom
in spremljevanjem orkestra.
2. E. Adamič: **Petnajst let**,
Lajovic: a) **Večer**,
b) **Pomladni spev**,
F. Št. Mokranjac: **II. rukovet**, } mešan zbor.
3. O. Dev: **Vzdih**,
Leoncavallo: **Prolog iz opere „Pagliaco“**, } operni
Gounod: **Molitev Valentina iz „Fausta“**, } g.
Romanovski.
4. Chopin: **Larghetto iz F-mol koncerta**, } gospica
Smetana: **Furiant**, } Marija
Kačerova.
5. E. Adamič: **Zarja se zlati ...**
V. Mirk: **Na trgu**.
E. Adamič: **Kmečka pesem**.
6. Z. Fibich: **Pomladna romanca**, mešan zbor s
spremljevanjem orkestra, sopran in bariton solom.

Začetek točno
ob 8. uri.

Začetek točno
ob 8. uri.

Besedilo.

Nova zemlja. (Landkjendnig.)

(Prev. M. Markič.)

Edvard Grieg.

To bil je Olav Trygvason, plove, glej, na sever tja
daleč do nov'ga kraljestva svoj'ga, nikdo ne čaka ga.
Razgledava zdaj po morju: „Kaj tam temno se dviga na obzorju?“

To bil je Olav Trygvason; ni dohoda do obal;
mlade vse želje kraljevanja moč je razdrila skal!
Glej, jeden pomorščakov bele rtiče zagleda sred oblakov.

To bil je Olav Trygvason, zjasni se mu zdaj oko.
Hramov visokih vidi zide, kupol blestečih sto.
Vžge se pohlep mu skrajni:
S svojci bivali v tej deželi bajni.
Z zemlje odpre se čarni kras; slapi zašume okrog.
Pihajo preko morje vihre; miren je gozd in log!
Orglje pojo; pozvanja. Beseduje kralj, kakor da sanja!

Tu je vzcvela nam dežela;
hramaopore vrag ne zmore.
Srce bije, zdrgetava.
Naj se Bogu poje slava!
Vera moja je velika,
kakor čisti vrh snežnika!
Čista, svetla naj stoluje,
sam naj Bog jo napolnjuje!

Petnajst let.

(Aleksandrov.)

Emil Adamič.

1. Moja ljubica šteje petnajst let,
oj, petnajst mladih lepih let;
obraz, oči, svetli lasje
o teh mi letih govore.
2. Moja ljubica ima petnajst let!
oj, petnajst mladih lepih let;
nje hoja, smeh, belé roke,
o teh mi letih govore.
3. Poživi Bog teh petnajst let,
njih prvi čas, njih nežni cvet!
Tako pogleda solnce v svet,
čebela zbira prvi med.
4. Poživi Bog teh petnajst let!
Za ves bi ne verjel ta svet,
da mogel biti bi tak zaklet
od nežnih takih mladih let.

Večerna pesem.

(Prev. Finžgar.)

Anton Lajovic.

Glej, noč na zemljo lega,
perot ji črna sega
čez polje in vas.
Šum drevje rahel giblje,
na vejah večerc ziblje,
v vrhovih gostih
mu zamira glas.

Še enkrat nežni dihi,
v prirode zibki tihi
ves trudni svet zaspi.
In trudna noč razpreže
nad svetom bajne mreže,
nad njo pa sveti mir
skrbno bedi.

Pomladni spev.

(Prev. Finžgar.)

Anton Lajovic.

Ko vijolice spet zacveto,
k cvelju tožno zaželi srce.
Duši moji je tako sladko,
kot rodilo bi se v njej nebo,
ker stezice moje rožice krase.

Blažen hodim mirno sred livad,
moje duše sanje so z menoj.
V meni spev se dviga lepih nad,
moje srce pije kelih zlat,
ki iz cvetnih čaš ima sladak napoj.

⊙

Rukovet srbskih narodnih pesmi II.

St. Mokranjac.

Osu se nebo zvezdama,
zvezdane dane, moj mio brale,
i ravno polje ovcama.

Zvezdama nema danice,
zvezdane dane, moj mio brale,
ovcama nema čobana.

Smilj, smiljana pokraj vode
smilje brala!

Jesam li ti jelane, govorio, divna Jelo,
da ne rasteš, jelane, pokraj druma, divna Jelo,
gde prolaze, jelane, četovodje, divna Jelo,
i provode, jelane, svoje čete, divna Jelo!

Maro resavkinjo, Maro resavkinjo?
Jesil' vidla, rezavske junake? —
U Budimu gradu čudno čudo kažu:
Miš poseja proju, po ježevu polju.
Narasla je proja mišu do kolena.
Mišu do kolena, žabi do ramena.

⊙

Zarja se zlati nad lesom.

(Cv. Golar.)

Emil Adamič.

Zarja se zlati nad lesom,
dekle jo zajemat gre,
v brezje se je izgubila
in poti naprej ne ve.

Kam greš ljubica pomladi?
vprašal jo je fant smeje.
Plaho dekle je zardelo:
I, po zarjo na goré!

Ali pot sem izgubila,
reci, ali jo poznaš?
Nič ne hodi, dekle moje,
Zarjo že v očeh imaš.

⊙

Na trgu.

(Drag. Kette.)

Vasilij Mirk.

Noč trudna molči,
nezamudna beži
čez mestni trg luna sanjava.
Vse v mraku mirno,
na vodnjaku samo
tih veterc z vodoj poigrava.

Noč trudna molči,
nezamudna beži
čez mestni trg luna sanjava
in ruši pokoj
moji duši nocoj,
brezskrbno pa ljubica spava.

⊙

Kmečka pesem.

(Aleksandrov.)

Emil Adamič.

Prelepa vaša hiša, oj,
prelep je res vaš dvor
in lepa bela miza mi
nad njo sve! Izidor!

Alenčica, Alenčiča,
naj sve! Izidor
varuje lepo hišo ti,
varuje lepi dvor!

Iz hrama ajda naj diši
naj očka ti živi,
štej doto, ne preštej je ti
tri dni in tri noči!

⊙

Pomladanska romanca.

(J. Vrchlicky.)

Zdenko Fibich.

Nekdaj je star bil čarovnik
v ledenem živel gradi.
Od slane tkan je nosil pas,
snežen je bil po bradi.
Glavo mu smrečji venec kril
in cveti obledeli,
na plašču pa meglenem
kristali mu žareli.
Obšla ga tožnost je nekoč
v podzemskem, hladnem rovi,
zato je šel pogledat v svet,
kam plovejo mrakovi.
O zemlji čul je davno že,
kjer v grmu ptiček biva,
kjer v vsake reke trsji se
prelepa vila skriva,
kjer sonce si ves božji dan
obrazu ne zakrije,
kjer pesmi, zvezd je toliko,
kjer cvetov tisoč klije.
V roko je vzel svoj gromni kij,
v plašč zavil se ože.
Veselil se, da k velim bo
přitiskal ustom rože.
Veselil se, da vile bo
objemal lahkonože.
V tej nadeži veseli že
prešel je kraje mnoge.

A žalost! kako se izpolni!
kadar je predse dahnil,
ohladi se je solnca žar,
v rokah mu cvet usahnil.
Na rekah led, na zemlji sneg,
megle povsod studene,
puščava sve! in smrt povsod,
a vile niti ene.
In stari led in mraz in sneg,
kjerkoli gre v daljavo.
In čarovnik razjoka se
in sam si vzame glavo —
A topli dihi v zraku spet
igrajo se veseli
in čudo, starcu pricveto
iz trupla zvončki leli.
Iz gaja detal se glasi,
marjetic poln je log okoli
in v trsja kite kakor prej
spet vila spleta vile.
Pretožni zimi konec je,
pozdravljen majnik mili!

TISKARNA SV. CIRILA V MARIBORU.